

L'entrevista

Marina Pallás

Fàtima Llambrich, periodista

“Volia saber com és l'assassí Ramon Laso i quin dibuix té de la societat”

La periodista Fàtima Llambrich (l'Ametlla de Mar, 1980) és llicenciada en Periodisme i en Criminologia i màster en Seguretat i Prevenció per la UAB. També és postgraduada en Tècniques Avançades en Perfilació Criminal i Psicologia Investigativa per la UB. Treballa a TV3. Aquesta tardor ha publicat el llibre ‘Sense cadàver’ (Ara Llibres), una investigació del cas Ramon Laso, el primer condemnat a l'Estat espanyol per homicidi sense que hagen aparegut els cadàvers. Laso va matar la seua parella i el seu cunyat el 2009 i la seua dona i el seu fill el 1988.

Quan comença a interessar-se pel cas de Ramon Laso?

Abans de la detenció, a TV3, el 2011. El dia a dia et comporta no poder estirar més les notícies i anar més enllà dels fets. Tenia la sensació que hi havia molt més a saber d'aquell cas. Així que a finals del 2012 començo a fer visites a la presó, ja amb la idea de fer un llibre, tot i que no sabia si finalment sortiria o no. Al llibre tot el que s'explica és no ficció. No he novel·lat el cas. Està dividit en tres blocs: la investigació de la Unitat Central de Persones Desaparegudes dels Mossos d'Esquadra, les visites a Ramon Laso a la presó i el context social de final dels 80 a Amposta.

Com s'ho va prendre ell? Va mostrar rebuig?

Bé. No, no: va considerar que ja li estava bé.

Ha fet un ‘A sang freda’ de Truman Capote?

Tinc *A sang freda* al prestatge, però mentre feia el llibre no l'he llegit ni tampoc he mirat *El silenci de los corderos*. Però ho faré ara. La meua dèria era poder aportar faena original meua: això són les visites a presó. I això és el que té el llibre de diferent. Jo volia saber com és Ramon Laso i quin dibuix té de la societat. I, a més a més, al llibre es mostra tot el context social i el context judicial. No em limito als fets.

I vostè quin dibuix tenia de Ramon Laso i com han canviat coneixent-lo?

Jo volia veure una altra dimensió. Els aspec-

tes policials i judicials van fer que em fixés en Ramon Laso, però no vaig anar amb la idea de buscar coses que corroboressin el que jo pogués pensar. Vaig tocar diferents tecles sobre aspectes quotidians per saber d'ell: com era en les relacions de parella i sexuals, quina relació tenia amb les seues amistats, quina era l'opinió d'aspectes quotidians... I la suma de tot això fa possible una visió completa de la persona. El que Ramon Laso pensa del cas Germanwings, per exemple, no t'ho dona una investigació policial.

A la contraportada del llibre es defineix Laso com “inquietantment seductor”.

Jo no vull definir Laso per una senzillra raó: no vull que el lector estiga contaminat. Tu ves llegint el llibre i a mesura que et trobes coses diferents et formaràs un trencaclosques que et farà comprendre el seu retrat. La meua faena és aportar-te els elements.

Contínuament se'l defineix com un psicòpata.

Parlo de personalitat psicopàtica perquè hi ha un informe que el defineix com a tal. Crec que vivim en una societat que tendeix a etiquetar de psicòpata qualsevol persona que faci un acte que nosaltres considerem aberrant. I és una valoració que fan els psicòlegs en base a un test. Crec que banalitzem el terme.

Quantes visites va fer a la presó?

Una cinquantena.

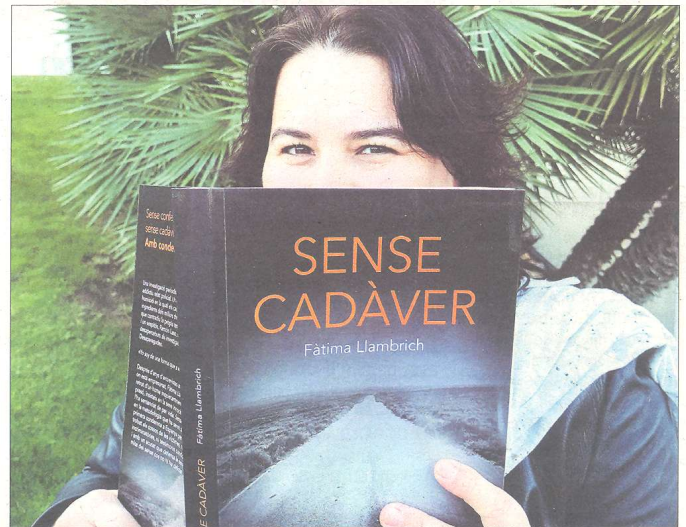

FOTO GUILLEM PRIETO

Són moltes.

Doncs jo pensava que n'eren poques. Cinquanta visites en dos mesos no haguessen tingut sentit. Crec que el valor és la continuïtat en el temps. Són quatre anys.

Ha tingut Laso el llibre a les mans? Què n'ha opinat?

Sí, l'ha llegit. Primer em va felicitar i era reticent a dir coses negatives, però quan hi vaig insistir va reconèixer que la part d'Amposta no li agrada; creu que m'hi he allargat en excés i, en canvi, jo la considero important. Ramon Laso considera que està a la presó per una injustícia. Ell considera que és innocent. Però tampoc he centrat totes les entrevistes en això.

Va ser escriure sobre les visites a presó el més difícil?

No cregues, fins i tot et diria que el més fàcil. Allí hi ha la interacció entre ell i jo, les visites són

viscudes i narrades en primera persona. La dificultat com a tal va ser amb les altres dos parts, on jo no hi sóc. Volia ser el màxim de rigorosa possible.

Els seus amics o familiars no li van dir: “Fàtima, on t'estàs posant?”.

Alguns potser no entenien per què m'havia ficat en això, sí. Però, en canvi, he tingut el seu suport. Aquesta és l'amistat més autèntica: que no els semblés bé, però que em donessen suport.

I, finalment, quin va ser el detonant que va fer que es llancés a fer aquesta investigació?

Crec que aquest cas és interessant des del punt de vista de la criminologia i el periodisme. Té totes les tecles. Vaig saber que havia de ser la meua afició durant un temps. Em permetia evadir-me del periodisme del dia a dia i fer servir un altre ritme. ■